

In memoriam P. Tarcza Aurél OFM és P. Veres Géza OFM

Harminc éve hunyt el Aurél és Géza atya. Utolsó évfolyamuknak, az 1977-esnek a tanulója voltam. Ebből az alkalomból megosztom néhány személyes emlékemet.

Géza atya osztályfőnököm és prefektusom volt, ezért őt jobban ismertem. Szigorú, kemény emberek voltak, akik nem haboztak büntetni, ha arra volt szükség, azonban nem voltak igazságtalanok. Géza atya harmadikban földrajzot, negyedikben pszichológiát tanított nekünk, Aurél atya pedig harmadiktól biológiát. Géza atyának mindig volt kedvenc szavajárása, de ez évenként változott. Pragmatikus nézetei voltak: *„Csak arra tudlak kényszeríteni, hogy csendben nézd a könyvet, arra nem, hogy tanuljál is.”* Aurél atya kiváló reflexekkel és helyzetfelismerő képességgel rendelkezett. Egyik évfolyamtársunk talált egy kapucinumot, azt kifordítva a fejére húzta, elbújt a szekrénybe, és ha jött valaki, hirtelen kiugrott elé. Általában megijedtek, Aurél atya pedig megállt és ezt mondta: *„Papikám, papikám, te meg mit akarsz?!”* Egyszer láttuk rajta, hogy mélyen dühös és haragszik. Ez akkor volt, amikor az egyik fiút az osztályából lopáson kapták a boltban. Rettenetes jegyeket osztogatott. Utána dolgozatot íratott velünk, és előre megmondta, melyik harminc kérdésből fog majd néhányat választani. Erre persze beindult a puskagyár. A dolgozat alatt végig a katedra mellett állt, egyszer csak váratlanul lépett egyet előre. Hallva a hirtelen támadt zörrenéseket, halványan elmosolyodott. Mondani sem kell, nagyot javítottunk az átlagunkon. Géza atyára jellemző: Véletlenül (?) betörtem egy ablakot, és tudtam, hogy minden vasárnap ellenőrzi azokat. Elvittem az üvegeshez, és vasárnap reggel még ébresztő előtt eltűntem a hálóból. Megkérdezte, mi lett az ablakkal. Megmondták. És hol van? Az üvegesnél. Jól van. Nekem meg sem említette. A gyerek hibázhat, de ha helyre is hozza, minek a büntetés? A négy év alatt ránk ragadtak szófordulatai, ma is hordozzuk lelkének lenyomatát. Néha voltak érdekes megszólalásai: *„Te hernyótalpas marha! Te nem vagy emberek közé való, gyere, állj ide mellém!”* Börtönbeli múltjukról nem sokat beszéltek. Egyszer Géza atya említette, hogy éjjel a homloka az ágy vasához ért és azt álmodta, megint ott áll a börtön folyosóján homlokát a falnak támasztva. Mikor a katonaságra készültem ezt mondta: *„Mindig csak visszakérdezni, sohasem válaszolni, ettől készülnek ki.”* Kemény emberek voltak, egyéniségük nekünk is tartást adott, mintát egy életre. Hitelesen képviselték az egyházat, hiszen Krisztusért verést, kínzást és börtönt szenvedtek. Arra emlékezem még, hogy Géza atya, akkor már fél oldalára lebénulva, a tv-ben könnyek között nézte meg II. János Pál magyarországi látogatását. Békében nyugszanak. Az örök világosság fényeskedik nekik!

P. Pataki L. Zoltán OFM (1977/A)